

Dit schrijven is de reactie van Stichting VleesveeNL op Internetconsultatie Ontwerpregeling van de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit tot wijziging van de Uitvoeringsregeling Meststoffenwet ter actualisatie van bijlage D (excretieforfaits).

De voorgenomen aanpassing van de mestnormen verraste veel vleesveehouders. Waar de meeste normen voor melkvee omlaag gaan, is dat beeld bij vleesvee anders. Bij VleesveeNL kwamen daarom veel reacties en vragen binnen vanuit de achterban. Vleesveehouders herkennen zich niet in de genoemde getallen en zijn bang straks mest af te moeten voeren die er niet is. Dit kan niet de bedoeling zijn.

1. Een belangrijk punt dat in veel reacties terugkomt is de verhoging van de excretienormen voor een aantal diercategorieën. Veehouders herkennen zich niet in de nieuwe normen, die niet aansluiten bij de praktijk. Bij te hoge normen ontstaat de situatie dat een veehouder mest moet afvoeren die er niet is, of onvoldoende mest beschikbaar heeft om zijn gronden volgens de gebruiksnormen te bemesten.

Onjuiste normen voor de geproduceerde mesthoeveelheid mest hebben nadelige gevolgen voor de bedrijfsvoering van vleesveehouders. Doordat de productie op papier hoger wordt, kan het zijn dat mestopslagen die in de praktijk voldoen, op papier te klein zijn. Dit kan leiden tot onnodige bouwkosten om vergroting van mestopslag die in praktijk niet nodig is. Ook zijn zoogkoeienhouders die lang beweiden bang dat zij steeds moeten verantwoorden waarom zij minder mest in voorraad hebben dan op papier wordt toegekend.

De hoeveelheid beschikbare en (op papier) benodigde mestopslag kan zelfs van invloed zijn op eventuele steun die veehouders krijgen, omdat deze verstrekt wordt onder de voorwaarde dat aan alle regels moet worden voldaan.

Dit alles kan niet de bedoeling zijn. Daarom verzoeken wij u de mesthoeveelheid in kuubs vanwege mestslag te schrappen uit de regels. Ook omdat de omschrijving van mesthoeveelheid een bureaucratische maatregel is die weinig toevoegt, omdat veehouders al moeten verantwoorden in kilo's stikstof en fosfaat dat zij de beschikbare mest verantwoord aanwenden en waar nodig afzetten.

2. Ook vragen wij ons af hoe het kan dat de normen voor de vleesveehouderij stijgen, terwijl deze 2 jaar geleden nog naar beneden zijn bijgesteld. Zo gingen de normen voor vleesstieren in 2017 van 10,9 naar 9,7 kilo fosfaat om nu meer dan te verdubbelen naar 21,7 kilo fosfaat.

En zoogkoeienhouders zaten bij hun jongvee, dat eerst op categorie 115 geboekt werd en daarna op categorie 122, in 2016 nog gemiddeld op 8,8 kilo fosfaat. Dat werd in 2017 8,1 kilo fosfaat en dat gaat nu naar 9,1 kilo.

3. De vleesveehouderij verdient eensluitende normen. Zo is het niet uit te leggen dat de mestproductienorm van zoogkoe hoger is dan van een laag productieve melkkoe. Nu is de mestproductie van een zoogkoe volgens de voorgestelde normen 20% hoger dan van dat type melkkoe, terwijl het gezien de voeding (vaak natuurgebieden, schrale weilanden) aannemelijker is dat de mestproductie lager is.

VleesveeNL pleit dus voor passende normen, die niet zijn afgeleid vanuit de melkveehouderij, maar aansluiten bij de praktijk in onze sector. VleesveeNL ondersteunt

het voorstel van LTO om een meer op de praktijk afgestemde indeling van de diercategorieën in te voeren. En zolang die er niet zijn, de huidige norm te handhaven.

4. Daarbij is de melk van de koeien de voornaamste voedingsbron voor zoogkalveren zolang ze bij de koe lopen. Daarom kunnen zoogkoeien en hun kalveren als dezelfde twee-eenheid gezien worden als een ooi en een lam in de schapenhouderij. Ons inziens dient de norm van een zoogkalf daarom op 0 kilo te staan.
5. Dat niet alle door het CDM gehanteerde rekenregels en uitgangspunten voor het bepalen van de 'bruto excretie' openbaar zijn gemaakt, vinden we een omissie. Daarom is niet na te gaan of de genoemde uitgangspunten, waarvan in 1 van de bijlagen wordt gesteld dat deze gebaseerd zijn op 1 bedrijf, kloppen. Vleesveehouders hebben het recht een goede onderbouwing te zien, als ze met verhoging van de productienormen worden geconfronteerd. En in geval van aanmerkelijke verhoging van de norm, hoort dit gepaard te gaan met een voor de praktijk werkbare overgangsperiode.
6. In de nieuwe omschrijving van de categorie weide- en zoogkoeien is een passage toegevoegd dat koeien 'in de afgelopen 12 maanden geen kalf mogen hebben gekregen voor de melkveehouderij'. Voor het afmesten van dieren in categorie 100 zijn fosfaatrechten nodig. Vanwege de hoge waarde hiervan benutten melkveehouders deze het liefst aan lacterende dieren waarmee ze verder willen, niet aan mestkoeien. Die worden daarom zo snel mogelijk vervangen en blijven niet lopen tot de 12-maanden termijn verstreken is. Dergelijke koeien zijn dus niet of nauwelijks te koop. Vleesveehouders die vetweiden en of afgemolken koeien afmesten kunnen geen dieren aanvoeren of worden gedwongen te investeren in fosfaatrechten. Dat kan niet de bedoeling zijn. VleesveeNL ondersteunt het standpunt van LTO deze passage te schrappen en een eventueel probleem bij het omzetten van diercategorieën in de melkveehouderij op andere wijze op te lossen.
7. Een sterk punt van de vleesveehouderij is dat er veel aandacht is voor dierenwelzijn. Veel vleesveehouders hebben daarom strostalsystemen en daarmee de beschikking over vaste mest. Een mestsoort die veel organische stof toevoegt aan de grond en daarmee uitstekend past in de kringloopgedachte. Bedrijven met een akkerbouwtaak of veehouders die samenwerken met akkerbouwers in de buurt, kunnen door de aanpassing van de normen het stro niet meer terugbrengen op de grond omdat een deel moet worden afgevoerd. Ook dat pleit voor passende normen.